

חג שבועות תעשה לך

העלון הקודם יצא בפורים והנה כבר מגיע שבועות.

בין עלון לעלון עברו ימי הפסח והזיכרון, חגגנו את יום העצמאות ול"ג בעומר, יסודות נוצקו וקירות נוספו לבתים חדשים שנבנים, במספר בתים כבר אפשר לראות אור בחלון ואופניים בחצר, סימן לדיירים שכבר גרים.

הצבעים בשדות מתחילים להתחלף והמים נחל ממשיכים לזרום... עם טפטוף הולך וגדל של מטיילים ומטיילות. בארצנו כבר הורכבה ממשלה חדשה, ובקיבוצנו כבר התרגלנו לחיי שגרה תוססים רוויים בפעילויות וארועים.

לצוות העלון הצטרפו שני חברים חדשים, אלונה ביטון ויוסי סגול שלוחה לכם ברכת הצלחה ועשייה רבה! מצידו השני של העלון יושבת אנוכי, אם יורשה לי לומר אז יותר מתנדנדת. כבר מהגיליון הראשון שראה אור לפני כחצי שנה הבעתי פה בפניכם את הקושי שיש לי לפנות את זמני ומרצי לעוד משהו בחיי פרט למשפחה, זוגיות, עבודה, בניית בית ועוד מעורבות חברתית בארועים שונים. לאחר ניסיונות כושלים לשלב זאת בעומס של חיי או לאתר מחליפה, אני נאלצת לפנות את הכסא ולקוות כי יתפס על ידי חבר/ה מהקהילה, המבינים את חשיבותו של קיום עלון קיבוצי בעיקר בקהילה רחבה והטרונגית כשלנו. שזוכרים שעלון יכול לשמש פלטפורמה נהדרת לשיח, הכרות, קרוב לבבות, פנים, דעות, מחשבות ועשייה. העלון אינו רק מראה של הקהילה שלנו הוא גם כלי שיכול להצמיח ולמנף אותה.

חשוב לי לזקוף לזכותו של גדעון שלח (המנוע שמאחורי הכל) שלא הרפה ממני ובדרכו הייחודית הצליח להשאיר אותי בתפקוד גם כשאמרתי נואש.

ולסיום לקראת החג שבפתח, בתאריך ה - בסיון ערב חג השבועות, מסתיימים שבעת השבועות שבין פסח- ראשית קציר העומר, לבין שבועות - סיומו של הקציר וראשית הבאת ביכורי פרי הארץ. בתאריך זה חוגגים גם את מתן התורה לישראל, שבחלק גדול מחוקיה יש גם מסר חברתי, מאחלת לכולנו שנשכיל, בתוך כל המולת היום בארצנו ובקיבוצנו, לשמור על ערכים שבין אדם לחברו.

קריאה נעימה

שבת שלום וחג שבועות שמח!

אביבית בונצל

ילד השדה

מילים: גדעון כפן וזאב טנא
לחן: גדעון כפן

כשהילדים נמים זה לא תמיד
שהם רוצים לישון
הם לא רוצים לדעת
כשהאצבעות עוברות
בתוך שערותיך הרכות
הן רק רוצות לגעת.

הייתי פעם ילד השדה
אף פעם לא בוכה
ורוצה הכל לשכוח
לראות את העשב שגדל
איך נחל מתפתל
ובתוך חלום לשקוע.

כשהמחשבות עוברות
בתחנות הראש מבלי לצפור
כמו מתוך קדחת
זרם של מילים סתומות
שוטף את הגבולות בין כן ולא
אני רועד מפחד.

הייתי פעם ילד השדה...

עכשיו אני לבד
אוחז ברגעים שנשארו
שעוד רוצים לגעת
רחוק מן השדה
אני עוד מחפש
את השבילים
שאז גילה הנער.

הייתי פעם ילד השדה...

משולחן הארכיון

מגדה עסיס

כמידי גיליון מגדה

עסיס מוכיחה

לכולנו שגם ארכיון

יכול להיות תוסס חיים ודינאמי.

הפעם ויטראז' של לובי חדר האוכל קם לחיים

ומשמיע את סיפורו.

אט לזהובים בהירים ' תקופת מלכות דוד
ושלמה.

מצב זה מתמשך עד ללב הסערה, נקודת המוקד
בה היהדות הייתה בסכנת השמדה ולא עוד
כבעבר, חלקים בודדים. השואה, ה"פתרון
הסופי", קנאה אשר נהפכה לשנאה עיוורת,
האדם שחזר לברבריות ומהמוקד הזה ל"מגן
דוד" שלבסוף מופיע בצורתו השלמה.

הוא מתחיל בצבע אדום המסמל את הדם
היהודי אשר נשפך שוב ושוב.

מצפון העולם המתעורר מחדש - באופן זמני
לפחות.

צד ימין למעלה

הבטחת אלוהים לאבותינו אברהם, יצחק,
ועקוב. הארץ הזאת אתן לבניכם ולבני בניכם.

צד ימין למטה

אברהם יושב בפתח אוהלו ורואה שלושה
אנשים מתקרבים במדבר. התנ"ך מספר לנו כי
נתן להם אוכל והסביר להם פנים. אנשים אלה
היו מלאכים שנשלחו אל אברהם כדי לבשר לו
שאלוהים יקיים את הבטחתו ' על אף הספקות
של אברהם וגילה הגבוה של שרה, וששרה תלד
בן.

שרה שמעה וצחקה. על כן נקרא הבן יצחק.

בהמשך אנו רואים את יצחק מברך את יעקב
במקום עשיו, אחיו תאומו, אשר היוולדו ראשון
היה רשאי לקבל את ברכת האב. עשיו היה צייד,
כך מספר לנו התנ"ך, אדם אלים, בזמן שיעקב
היה שקט ומופנם. רבקה הלבשה את יעקוב

הפרווה של עשיו וכך שלחה אותו אל יצחק
הזקן והכמעט עוור, מתוך כוונה ברורה לרמותו.

אחרי שהוא נתברך ע"י אביו, בורח יעקוב מפני
נקמה צפויה מצד עשיו. במדבר הוא רואה סולם
המגיע עד לשמיים ומלאכים עולים ויורדים בו.
התנ"ך מספר כי יעקב נאבק עם מלאך ויש
המפרשים זאת כמאבק יעקב עם עצמו ועם
אמונתו האלוהים.

ראשית אעדכן כי הארכיון לא קיבל פניות
של אף אחד, לחידה (התפרסמה בעלונים
הקודמים) על שמו של השליח בהולנד.
התשובה, אם כן, היא: השליח היה יצחק
סלייפר (לימים שלח) אבא של מרים, יאיר
וגדעון שלח. בתיק יש מעל 700 דפים,
סרקנו את הכל. החומר מעניין מאוד!
מוזמנים לקפוץ ולעיין בכתבים. בנוסף
אשמח לשתף אתכם ולספר כי בימים
האחרונים פנה אלינו אדריכל בשם מיכאל
יעקובסון וביקש חומר על חדר אוכל
בשביל לכתוב מאמר. תוך חיפוש
החומרים מצאתי את ההסבר לוויטרז' של
חלון בכניסה ללובי חדר אוכל.

הויטראז' התקבל כתרומה מד"ר גלט -
הוא ואשתו עבדו מספר שבועות כאן
בקיבוץ (3.1980), כדי לבנות את הפסיפס.
לויטראז' פירוש מעניין. הרי הוא לפניכם:

צד שמאל למעלה

ובארץ היתה תוהו ובוהו.

המטרה היא להציג רעיון מתומצת של דברי ימי
העם היהודי. תוך כדי ערבוב של קטעים חסרי
צורה ובלתי שלמים, חלקים עגולים, קשתיים,
בציניים עם פה ושם רמזים של מגן דוד, מתגלים
אחדים מן הספורים הידועים מהתנ"ך: קין והבל
(כתם קטן אדום לוהט בהתחלה), נוח והמבול,
ירוק עד צהוב זוהר המצביע על הופעתו של
אברהם והרעיון המונותאיסטי-אלוהים הבלתי
נראה אך קיים ומוחשי. צהוב זה מתפשט אט

יעקב מנצח והתנ"ך ממשיך ' לא יקראו לך עוד
יעקב כי אם ישראל.

צד שמאל

ותשבו שוב בערים חרבות ותבנו אותן.

ארוחת שבת או יום חג. המשפחה מברכת על
היין, יחידה אחת, הבסיס לאורח חיים יהודי.

האישה מברכת על הנרות המסירים את
האפילה והמסמלים את יציאתו של האדם אל
אור הבינה והכרת עצמו, עולמו ואלוהים.

תרגום: תמר עמרם

אז בפעם הבאה שתבקרו בלובי חדר האוכל
ותראו את הויטראז' אל תגידו לא ידעתי ☺

ראשית בשנת

יורה יעקובוביץ'

הגעתי לניסיון של שבוע ונשארתי פה
70 + + שנים...
עד היום אני קוראת לקיבוץ "חוליות",
...קשה לי להתרגל ל"שדה נחמיה".

נולדתי לפני 94 שנים בעיר פראג. בעיר זו עברו ילדתי ונעורי. בנעורי הצטרפתי לתנועת הנוער הציונית "אל-על", אחרי הכיבוש הגרמני התמזל מזלי וקיבלתי אישור עליה לארץ (סרטיפיקט). הגעתי לארץ בסוף 1939 בהיותי בת 18. הצטרפתי לבית הספר החקלאי לבנות בנהלל, שם למדתי שנתיים. עם תום הלימודים יצאתי עם חברתי לקיבוצים, שסבלו אז ממחסור בנשים וחיפשנו קיבוץ להצטרף אליו. לחוליות

הגעתי לניסיון של שבוע ונשארתי פה 70+++ שנים.

מהרגע הראשון שבה את ליבי הנוף של הקיבוץ. מצאתי פה גם אנשים נפלאים. כשהגעתי הנה הקיבוץ כבר היה כמעט בן שנתיים, היו פה 30-40 חברים, כמה אוהלים, כמה צריפים ומבנים ספורים בהם גרו הילדים המעטים. היה הכרח לשכן אותם בבתיים מבטון בגלל הקדחת שהשתוללה באזור ופגעה בכל אחד ואחת מהחברים.

בחודשים הראשונים עבדתי באיסוף בטנים-בידיים כמובן. בהמשך, כמו כולם, עבדתי בעבודות החקלאות והשירותים השונים. לאחר כמה שנים הצטרפתי לצוות המטבח, שהעבודה בו בימים של מחסור במזון הייתה מאד קשה. היינו צריכים לאלתר ולהכין ארוחות ממעט המצרכים שהיו לנו. אני בטוחה שאף אחד לא

ראשית בשנית.

פני הקהילה המתגבשת בשדה נחמיה אפופי מיסתורין. במרכזיות, ליד תאי הדאר, בבתי הילדים ובגן המשחקים נפגשים לא פעם בדמויות זרות. סטודנט, שוכר דירה, מוביל סחורה, חדש בקיבוץ, נקלט בהרחבה. לך דע.

ראשית בשנית, קראנו למדור בו נבקש לערוך הכרזות, להציג עצמנו זה לזה. יששכר. נעים מאד. קרביץ. לעונג הוא לי.

מידי גליון נפגיש באומר (מספר שורות) ובצליל (תמונה), משפחת מהקיבוץ ומההרחבה.

חזון - היה וירווח (כלכלית) ויוקצו משאבים נדרשים אנו חפצים לכנס את כל באי המדור, את משפחת שדה נחמיה כולה לספר המשפחות.

שם קראנו לו ראשית בשנית.

זוכר את קציצות האוויר שהכנו מהמון לחם- ומעט מאד בשר.

את בעלי יוסף ז"ל, הכרתי כשהגיע, רכוב על סוס כנוטר (משטרת הישובים היהודיים של המנדט הבריטי), לשמור על השדות שלנו. לאחר כמה שעות שיחה בלשון האם המשותפת לנו -צ'כית, הסתר שלא רק שהגענו מאותה עיר, אלא התגוררנו באותו רחוב. נישאנו, בשנת 1944 בחתונה השונה מאד מהמקובל היום. עם סוס ועגלה הגענו עד לכפר גלעדי ומשם ברגל, אל הרב/מוהל/שוחט של מטולה, שניגב את הנוצות והשיא אותנו. בערב הגענו הביתה לקיבוץ ונערכה לנו מסיבה נפלאה. שוכנו בצריפים, בתחילה גרתי כ"פרימוס" (ביטוי שמשמעו, אדם שלישי בדירה של זוג), לאחר מכן עברתי לגור עם יוסף בחדר שהיה מעל מחסן הנשק (כיום חדר הנצחה).

כשנשאנו קיבלנו "חדר משפחה". חדר של 12 מ"ר. בבניין בן 4 דירות, כשהשירותים היו בור באדמה מחוץ לבתים, והמקלחת- מקלחת משותפת (כמו בכל הספורים והבדיחות). השדרוג הגדול היה כשעברנו לצריף- בו היו לנו חדר וחצי- מין מטבחון ו...שירותים ומקלחת- לא הפסקנו להנות מהבית החדש. נולדו לנו שתי בנות. נילה החיה בקיבוץ עמיר, ויעל החיה פה...

לבסוף בשנות ה-60 עבדנו ל"שיכון ותיקים" בו אני גרה כבר מעל 50 שנה.

עברתי עם כולם גם מלחמות רבות- תחילה מלחמת השחרור, בה פונינו עם הילדים לחיפה. אחר כך, מבצע קדש, ובמלחמת ששת הימים, במלחמת יום כפור ולבנון הראשונה והשנייה- ועוד כמה מבצעים ששם אינני זוכרת. תמיד הקיבוץ שלנו היה בחזית...

במשך השנים הרבות שחייתי פה- עברתי יחד עם הקיבוץ וחבריו שינויים רבים, בכל שטחי החיים. כולם יודעים על הלינה המשותפת, מאז ימי ראשית הקיבוץ הייתי עם חברות האמהות שהתנגדה ללינה המשותפת, ואכן היינו אחד הקיבוצים הראשונים שבשנת 1973 עברו ללינה משפחתית. לא זכיתי להנות משנוי זה- אבל נכדי כבר גדלו בבתי הוריהם. הקיבוץ שלנו היה ידוע בהיותו יותר ליברלי מקיבוצים אחרים- ונהג להתייחס בפחות קשיחות כלפי חריגות בשותפות ובאחדות, ונתן להתעלם מבעיות כגון כסף פרטי... היינו גם בין הקיבוצים הראשונים

שעברו ל"תקציב משותף". הינו אחד הקבוצים הראשונים שהחליט לא להתבסס כלכלית רק על חקלאות- וכבר בשנת 1947 הקמנו את מפעל הפלסטיק, שמאז ועד היום נקרא "חוליות" אגב אני קוראת עד היום לקיבוץ "חוליות",...קשה לי להתרגל ל"שדה נחמיה".

רציתי לשנות כיוון ועברתי לעבוד בלול המטילות, בעיקר אהבתי את העבודה עם האפרוחים. ולאחר מכן, במשך 25 שנים, הייתי לבורגנית במעבדה לחקר השדה, ששכנה קודם בראש פינה ולאחר מכן בתל-חי. במעבדה בוצעו ניסויים מהפכניים בהשקייה, דישון וכד' של הגידולים החקלאים באזור. כשיצאתי לפנסיה ועד גיל 80 עבדתי במפעל בהקלדת נתונים למחשב...

את ההפרטה עברתי בקלות יחסית, בגלל העובדה שהקיבוץ דאג לנו לפנסיה מכובדת. לצערי בהמשך השנים איבדתי חברים וחברות רבים. כיום נותרנו קומץ נשים (כן, לצערי רק נשים) בנות 90++ ממיסדות הקיבוץ. אני וכולנו חיות בנוחות- ונהנות מהטיפול המסור הן, של הקיבוץ (ולחנה המון תודה) והן טיפול אישי ואוהב של המטפלת שלי.

אני מעבירה את זמני בקריאת ספרים בקורא האלקטרוני, בגלישה באינטרנט- ובשיחות טלפון עם חברותי ואחיותי, ובאירוח בני משפחתי הרבים (2 בנות- 5 נכדים ו-9 נינים, שהגדול שבהם בן 23)

אז אם אתם רואים אותי על מדרכות הקיבוץ- רכובה על קלנועית... זכרו שפעם הייתי צעירה וייסדתי עם חברי את המקום הנפלא הזה- שכולם קוראים לו בית.

יורה יעקובוביץ

משפחת ביטון

אלונה ושאול

שומרים לנו את התואר
"חלוצי ההרחבה".

הורים לארבעה בנים- יהונתן- 27,
אמיר- 25, אלעד- 20 ואסף 15.

שאול ואני נולדנו וגדלנו בגליל
היפה. שאול גדל בקרית שמונה
ואני בצפת. שאול בעל עסק
לנידול דגי נוי, הקמת אקווריומים
וספא דגים ואני עוסקת בחינוך
ובהוראה בבית הספר דנציגר

בקרית שמונה. הגליל הוא חלק בלתי נפרד מההוויה שלנו. מחוברים לטבע...אוהבים את הירוק, הנחלים,
הציפורים הנוודות, שירת העגורים ועוד ועוד... כאן בשדה נחמיה מצאנו את מקומנו.

אם כבר מדברים על התחלות.... אז אנו משפחת ביטון שומרים לנו את התואר "חלוצי ההרחבה".

בחורף 2006-2007 היינו המתיישבים הראשונים בהרחבה בשדה נחמיה. הכבישים לא היו סלולים
ומסביב בתים בהליכי בניה. האזור כולו רועש וגועש עם מקדחי ענק ומשאיות בטון שמגיעות בקצב
אינסופי. החנינו את הרכב בקרבת הבתים הקיצוניים בקיבוץ וכדי שלא ללכלך את ביתנו החדש צעדנו
עם שקיות ניילון קשורות על הרגלים....

טקס חנוכת ההרחבה התקיים בחצר ביתנו. כך קשה להאמין, אבל זה היה לפני עשור. ומאז דלקו
אורות רבים ברחבי ההרחבה ומשפחות נוספות הביאו אנרגיה ברוכה. שכונת ההרחבה יפתה מיום ליום.

אנו מאחלים לכל תושבי שדה נחמיה שנשכיל לשמור על פנינת הטבע שלנו. להנאת כולם.

חג שמח !

משפחת הורנסקי

אסתרקה ודני

הגעתי בשנת 1949 מטנג'יר (היום מרוקו) לקבוצת כנרת.
באותה שנה הגיע דני לשדה נחמיה, לחברת הנוער מסלובקיה.

טרם גיוסנו לצבא התאחדו שתי חברות הנוער הנ"ל לגרעין.
כך הכרנו. אחרי השירות הצבאי הגיע הגרעין כ"השלמה"
לשדה נחמיה.

שלוש שנים לאחר מכן נישאנו.

לנו שלש בנות: איה, נעה ודלית. חמש נכדות ושני נכדים.
עבדתי בחינוך, במטע, כסייעת ושיננית במרפאת השיניים,
וטפחתי את בית העלמין שלנו באהבה רבה.

דני עבד כחשמלאי של המשק, ולאחר מכן במעבדה
לאלקטרוניקה, עד לגיל פרישה. תחביביו הם סקי ואיסוף מטבעות, ובעיקר הוא מתקן, ממחזר כל מה
שבא ליד. ושלי... גינון.

חג שמח לכולם !!!

את זמני אני מעבירה בין המשתלונות שלי, למחשב ועוד...

מיוחד שהסתבך בשוק הישן של דמשק. "לשם הייתי חוזר עכשיו. כל כך יפה"...

יבוא יום בו יסופר.

שלבתי לדרייב". המשכתי שמחתי לראות כי גם בחלקו הדרומי של כביש 90 נעשות עבודות תשתית - ליד עין גדי, בדרום ים המלח, באזור יטבתה ובעיקר בשדה התעופה החדש תמנע ע"ש אילן ואסף רמון, כ-20 קילומטרים צפונית לאילת. המסלול כבר שחור (נסלל), ומגדל הפיקוח צומח אל על. השדה צפוי להחליף את נמל התעופה אילת ב-2016 ואמור להיות השני בגודלו בישראל. הוא ייתן מענה לכ-1.8 מיליון נוסעים בשנה ויאפשר גם למטוסי סילון גדולים לפוקדו. לאילת יגיעו באמצעות כביש 90 המורחב או ברכבת קלה שתעבור גם באזור בתי המלון בואך מעבר טאבה.

יפה. זאת עד שאתה חולף על-פני מגרשי החנייה העצומים לצד נמל אילת. אלו הגדולים כאוקיאנוס השקט, כמעט, מפוצצים ברכבים חדשים. אלו הניעו מהמזרח הרחוק ועוד רגע וישימו לצחוק את כל עבודות התשתית רחבות ההיקף הנעשות בישראל בשנים האחרונות.

במלון עליתי לקומה החמישית. נשפכתי אל בין הסדינים. לילה מתוק עבר על כוחותינו.

"מעבר יצחק רבין", הידוע בשמו הקודם מעבר ערבה, כשלושה קילומטר מצפון לאילת, הוא מסוף מעבר הנבול בין ישראל לירדן.

הרחוקים מתייצבים תמיד ראשונים. הקדמתי החניתי את הרכב בצל עץ אשל גדול, מסתקרן לדעת מיהם שותפי לחוויה.

אט, אט נלשו גיפים במורד הכביש. אשר ינורתי-שערתי בא.

טויוטה "לנד-קרזר", לנדרובר "דיפנדר", ג'פ "רנגלר-רוביקון", נמרי שטח כולם. לינה לאומית. הסחוקי שלי נבוכ משהו, כנער המיחל לעלות למגרש הבוגרים.

"זהו" התבשרתי בדוא"ל שבוע ימים קודם לכן "יוצאים על בטוח. יש 7 גיפים, 11 משתתפים". משכך, החלתי בחיפוש שותף. מישהו לחלוק עמו חוויה ו...הוצאה.

כמו גם אצלי, כך אני משער, גם בדמיונם של שותפים פוטנציאליים צץ מיד הצבע הכתום. הכי מזרחי שיש. גבול עירק-סעודיה. דאע"ש, ג'בת אל נוסרה. כאלה "מסוכן. השתגענו! מה יש לי לחפש שם!"

גבול עירק-סעודיה? דאע"ש, ג'בת אל נוסרה. כאלה.

"מסוכן. השתגענו! מה יש לחפש שם!"

"סחוקי גרנד ויטרה" הצנתי את הכלה. "מתאים?" שאלתי למען הסר ספק.

"מתאים. בכיף", השיב עופר אוגוש מארגן המסע. "יש לרכב מיגונים? צרף שאלה, ליתר בטחון.

"ברור" השבתי.

"אין בעיה. ניפגש במעבר הנבול", סיכם.

גלגול כסת"ח אל דסק מארגנים עשה טוב על הנשמה ועוד תבינו למה.

יום קודם לשעת ה"ש" עשיתי הי דרומה. אילתה.

מעולם לא דרכה כף רגלי בקיבוץ אשדות יעקב (מאוחד). בקיבוץ ממוקמת סדנתו של רון. אמן ויטראזים. להרף סרתי מהדרך, משלב פלדר בהנאה, מנצל הזדמנות ללמוד משהו בתחום, לערוך היכרות עם איש העשוי, בבוא העת, בעה"ש, להכין את הויטראזים של 12 השבטים לבית הכנסת שלנו. "מזוזות אתן לכם במתנה"... הבטיח!

בין צבע זכוכית למשנהו שמעתי סיפורים מרתקים, עלומים, על מפגשים בין גולדה מאיר למלך חוסיין בפרדס הקיבוץ. "יצאתי לפנות ערב לסגור שיבר ופתאום הם היו לי מול העיניים"... על שלפית שש משפחות יהודיות מאזור ג'ונייה (ביירות - מלחמת לבנון) "נסענו במכוניות לבנוניות של פייר ג'מאייל"... ועל חילוץ כח

נותרתי לבדי. רצונו של אדם כבודו. חושב לעצמי: מה נסגר אתם. חיים במדינה הכי מתפוצצת בתבל ועדיין חוששים.

קרוב לשעתיים נמרח תהליך מעבר הגבול. החלפת כסף, מכס, החלפת מספר לרכב (שלט לבן, אותיות שחורות וכיתוב בערבית) מכשירים אותך לסייר בממלכה ההאשמית. מס מעבר, החתמת דרכון, אגרת רשיון. לכל פרק תור משלו, אשנב שונה.

"אני מכיר אותך" לחץ אילן את ידי עת שערכנו היכרות בין שותפי למסע.

"ספר". זקפתי גבה.

"מחוליות?, נכון?"

"אמת" הודתי באשמה. צפוד-מרוט-גרום-מקריח. איך זיהה?

אילן. בן דוד. נקב שם משפחה. משלא ירדתי לסוף דעתו סיפר. בילדותו היה מבקר בקיבוץ, "אצל דיטי ווילמה פוגל" החברים של הורי מ"גורדוניה". רק אז ירד לי האסימון. אילן בן דוד. בנו של אלוף בצה"ל חיים בן-דוד (חב"ד) ששירת במשך למעלה מחמש שנים כמזכירו הצבאי של ראש הממשלה דוד בן-גוריון. לאחר שחרורו התמנה לשגריר באתיופיה. שם נהרג בתאונת מטוס בעת מילוי תפקידו.

"מנחם מנצ'ר היה מדריך של אבא שלי בתנועה". סיפרתי לו כי במשך שנים מספר ניסו ה'זינאים שלנו' לגייס כסף במטרה להקים כאן אולם ספורט על שם אביו.

אספנו את עבדאללה (מדריכנו הירדני, דובר עברית) ואת רביעא (חייל במשטרת התיירות). זה שאמור להושיענו מהסתערות חטיבות דעא"ש.

התחלנו במסע. כביש (אוטוסטרדה טובה), עקבה-רבת עמון לא זר לי. בהעדר 95 אוקטן ("מפיש, חלאסי"), תדלקנו ב 90 (פחות ממחצית מחירו בארץ), ושמונו פעמינו מזרחה. חצינו את ואדי ראם היפהפה, והחילונו לטפס מזרחה, אל רמת המדבר. המגמה, קלעת פצע. לינה באוהל.

לפתע, בלב השממה, חונה רכבת, משא. קטר גדול מאד, כתום, קרונות עד אופק. הרכבת החיז'אזית ' זו שהוקמה (1908-1900), בהוראת סולטאן האימפריה העות'מאנית עבדול חמיד השני. פרויקט עתיר השלכות כלכליות / אסטרטגיות. הרכבת פעלה בתחילת המאה ה-20. שני קטעים לא-רציפים של המסילה עדיין פועלים: האחד, המשמש לשינוע פוספטים בין מען לנמל עקבה (שלוחה צדדית שאינה קטע מהתוואי שהוביל לחג'אז), והשני בין עמאן לדמשק ומשמש להסעת נוסעים. בערב הסעודית שמורים עדיין קטעים מהמסילה וקרונות שנפגעו בידי אנשיו של לורנס איש ערב, כשכיית חמד תיירותית.

מצודות - ממזרח לדרך המלך, לאוטוסטרדת המדבר שבממלכה ההאשמית נשרך המדבר. מישורי חמדה, מלחות. מרחבי אבני בזלת אין סופיים שכמו נפלטו מתוך מגרסת פלפל. ערוצי נחלים שצומחים בהם רק אותם קשוחים המסוגלים לשרוד בתנאי המדבר ובין לבין מזדקרות מצודות המדבר ו"צימרים" (אורחן), מימים רחוקים...

תחנות ממסר- בדרך, לצדי הכביש, צצות תחנות ממסר הניזונות מאנרגיה סולרית. סמוך להן נטוע, תמיד, אוהל בדואי. של אחד שזכה, ככול הנראה, בפרנסה לשארית חייו - נוטר האנטנה.

מלחות - "בשנה שעברה" מספר לי עבדאללה המדריך, "נסענו כאן במים עד גובה החלונות, כמעט". התקנאתי במי שחוו. המלחות עצומות, אין רואים את קיצן. משטחים חלקים כבלטות. אלה המגרים את בלוטות ההרפתקנות. כאן שועטים הגיפים בחזית רחבה.

מהירויות כאלה (200-160 קמ"ש), מייצרות תמרות אבק הנישאות עד כחול רקיע. מסך צהבהב בלב האין.

אני מתוודע אל חזיון נוסף - פאטה מורגנה, מיראז', חזיון תעתיים.

תופעה אופטית נדירה. חרף התבונה, אני תוהה האם יותר לי די זמן לבלום את המהירות המסחררת טרם יטבול ה"גרנד-ויטרה" שלי ב"כאילו מים" ההם. בעומק, מתחת למרחבי השממון, מצויים מאגרי מים. מאחד כזה נפתל צינור (תת-קרקעי), להרות צימאונם של תושבי רבת עמון.

מסחרה - שכנות לגבירה, ספוגת נפט מייצרת הזדמנויות. מסתם אחד יושב אהלים, עם טיפת יוזמה ומעט מאד כסף, תוכל להפוך בין לילה ליבואן, דלק. חבית נפט. זוכרים את המוצר? פעם היו כאלה אצלנו. בקרבת מפגש הגבולות פורח מסחר בנוזל היקר. בטנדרים מודרניים, שהוסבו למיכליות זעירות, מובילים יזמים נפט. הם קונים אותו בסעודיה בפרוטות ומוכרים בירדן לחיים בסמוך לגבול. בדואים בעיקר. שתיים שלוש חביות מבדלות רועה כבשים מייבואן.

סחורות נוספות עושות דרכן מסעודיה ועד לנמל חיפה. משם, בדרך הים, אל שווקי אירופה. משאיות עוברות את המדבר הגדול, מובילות מכולות. הן חוצות את ירדן ומגיעות עד לגשר שיח חוסין שליד בית שאן. שם מוחלפים ה"סוסים" ורכב ישראלי תופר את הקטע האחרון בואך נמל חיפה. שמחתי ללמוד.

חילוץ - מוקד ההשפלה, ידעתי, בוא יבוא. עד אז, ניזון מתפוחות "מברוק", חשתי ענתו, מתנאה בכלתי הלבנה. מרחוק דמתה עלייה ארורה לרבות שצלחתי. אחד אחד טיפסו הרכבים בדרך שעה שכל השאר ממתינים בתחתית ערוץ הנחל. קרוב לקצה, סמוך לראש גבעה זיהיתי את המוקש. קומבינה של סלעים וחול. אחד אחד צלחו האריות מה"לאומית", מתקשים משהו אך לבסוף מגיעים ו...חוצים.

הכתובת כבר הייתה על הטמבון. עד לאותו מחסום טיפסתי כאחד הנמרים. לרגע דומה היה כי אולי, בכל זאת. אך לא עזרו התנשפויות, שחיקת הצמיגים, יללת המנוע. נתקעתי. לא להקיא לא לבלוע. לא נעים. צופים היו בי מלמעלה (אלו שצלחו), ומלמטה אלו הממתינים לתורם. הגזמת לחשו, לבטח מגחכים בינם לבינם. סוזוקי - גרנד ויטרה" עאלק. אחד ה"רנגלרים", חמוש

בכננת, גלש אלי מלמעלה. רבע שעה של פריסת רצועות, מתיחת כבלים, משוך בזר ואני בטופ.

"צ'טער" גלגלתי אחריות. בעל הבית ידע. אישר. זה לא אני. זה הוא...

לא תמו פלאות. מאד התרשמתי מיכולות האילתור שעה שבאחד הג'יפים נפחה צינורית שמן את נשמתה. באחר נפגע בולם זעזועים. ארגזי כלים נשלפו. עופר, מדריכנו המנוסה, הכל יכול, זחל אל מתחת למנוע וכעבור דקות נחלץ משם כשהחלק הפגום בידו. "אפשר להמשיך בלי זה" סיכם. כך היה. חלק חלופי החזמן באינטרנט ועוד בערב שובנו לארץ תוקן הרכב! אלופים.

השיבה הביתה - היציאה מירדן, בדומה לכניסה, מעט יעילה יותר אך הכניסה לארץ המובטחת... אללה יוסרט. שעתיים

בידוק בטחוני מוקפד - על הקשקש. "כן! תוציא הכל וכשאתה אומרת הכל אני מתכוונת להכליל!" מחייכת אלי העלמה המפוקדת אך אינה מוותרת. וכך מוסעת הכבודה כולה, על-גבי עגלת יד אל מכונת שיקוף.

"מה הקוד" היא שואלת ולאחר שאני ממספר לה היא מורה "את המתפתחות תשאיר בפנים"... יאללה בסדר. הבנתי. אני נפרד מרכבי המניח אלי, כעבור דקות ארוכות, מקרביו של מתקן סתרים.

"גאה בכך. עושים עבודה טובה" אני מחמיא וממהר להתניע, חותך צפונה אל אשה אוהבת, מקלחת חמה וכל השאר שממה.

משפחתנו אשר מהלכים על 4 רגליים, קריאות אשר מגבות עצמן בחוק להסדרת הפיקוח על כלבים. על אף החקיקה בנושא ובשים לב להבדלים בין מרקם החיים בעיר לזה אשר בקיבוץ ובדגש על הערכים והבחירות אשר פורטו לעיל, נראה כי יש מקום להרחבת אופקים ומציאת פתרונות יצירתיים אשר יאפשרו לחברי הקיבוץ ולחבריהם ההולכים על 4 לממש את חיי השיתוף והחירות אשר בחרו להם.

הבחירה בחיים בקיבוץ הינה בחירה בקולקטיב, בחירה בחיי שיתוף, בהם ערכי השוויון והאחוה הינם הסמנים המובילים עבור החברים. לא בכדי תושבי הקיבוץ נקראים חברים, הרעות הינה אחד ממאפייניו הבולטים של הקיבוץ. כחלק מאותם ערכים של שיתוף ורעות בוחרים חברי הקיבוץ לחיות במרחב ציבורי, כאשר המרחב הפרטי מצטמצם ומקבל חשיבות משנית בלבד, כך למשל גינות החברים ברובן אינן מגודרות וחברי הקיבוץ נהנים מהיכרות נרחבת ומקיפה אחד של השני הן בפעילות ציבורית נרחבת והן בקרבה המאפיינת את החיים הקיבוציים. בצורת חיים זו יהא זה ברור מאליו ואף מתבקש לראות בכלביהם של החברים, חלק בלתי נפרד מהמארג השיתופי בקיבוץ ולאפשר להם ליהנות מאותה החירות אשר מתאפשרת לבעליהם. הרי זה אך טבעי שאדם אשר דוגל בערכים של שיתוף, אחווה וחירות ינהג באותן אמות מידה כלפי כלבו שלו וכלביהם של חבריו למרחב השיתופי.

הבחירה במגורים בסביבה כפרית ובחיבור לטבע מכילה בתוכה גם את החיבור לבעלי החיים ואת הרצון של האדם להיות חלק מהטבע ומהנוף בו הוא חי. לא בכדי החל מהקמת ההתיישבות הקיבוצית משך עשרות שנים חיו חברי הקיבוץ ובעלי החיים יחד בהרמוניה ובאחוה, כאשר מאז ומתמיד כלבים היו חופשיים בסביבה הקיבוצית וזכו לאותה אמת מידה של חירות וסובלנות מהחברים אשר דרו עימם במרחב המשותף. ואולם, בעת האחרונה נשמעות פניות אשר קוראות להגבלת חופש התנועה של חברינו ובני

החיים הקיבוציים. בצורת חיים זו יהא זה ברור מאליו ואף מתבקש לראות בכלביהם של החברים, חלק בלתי נפרד מהמארג השיתופי בקיבוץ ולאפשר להם ליהנות מאותה החירות אשר מתאפשרת לבעליהם. הרי זה אך טבעי שאדם אשר דוגל בערכים של שיתוף, אחווה וחירות ינהג באותן אמות מידה כלפי כלבו שלו וכלביהם של חבריו למרחב השיתופי.

הבחירה במגורים בסביבה כפרית ובחיבור לטבע מכילה בתוכה גם את החיבור לבעלי החיים ואת הרצון של האדם להיות חלק מהטבע ומהנוף בו הוא חי. לא בכדי החל מהקמת ההתיישבות הקיבוצית משך עשרות שנים חיו חברי הקיבוץ ובעלי החיים יחד בהרמוניה ובאחוה, כאשר מאז ומתמיד כלבים היו חופשיים בסביבה הקיבוצית וזכו לאותה אמת מידה של חירות וסובלנות מהחברים אשר דרו עימם במרחב המשותף. ואולם, בעת האחרונה נשמעות פניות אשר קוראות להגבלת חופש התנועה של חברינו ובני

יום הבחורת או יום הבוגרת

שמעון רינגולד

רצה הגורל. לפי תאריך הלוח העברי, בתי נולדה שלושה ימים לפני מועד יום הבחירות.

הסיפור מתחיל עם היוודע התאריך של יום הבחירות (למי שלא זוכר 17.3.2015).

בתנו, ענבל, מאד רצתה להצביע.

אבל רצה הגורל שהיא נולדה ב 1.4, וחסרו לה קצת פחות משבועיים כדי להגיע לגיל 18, כך שתוכל לשלשל פתק לקלפי. חשבנו מה נוכל לעשות, שכן מפח הנפש והתסכול היו כבדים מנשוא, ואפילו הפעלת קשרים עם גורמי

השלטון לא הועילו (לא שיש לנו כאלה, אבל תמיד טוב לקוות שאולי פעם יהיו)... כמה שבועות לפני הבחירות החלו להגיע ההודעות לבוחר, ולהפתעתנו הרבה, גם בתנו ענבל, קבלה הודעה שאכן היא יכולה להצביע. הרמנו גבה (ע"ע יאיר ניצני) והתחלנו לתהות האם אין כאן טעות ואיך אכן מוודאים שזה אמנם אמיתי. אז נתחיל בספוילר. זה אכן אמיתי. ולמה?

כי בארץ שלנו תאריכי הבחירות נקבעים לפי לוח השנה העברי ולא לפי הלוח האזרחי/לועזי.

רצה הגורל שלפי התאריך של הלוח העברי, בתי נולדה שלושה ימים לפני התאריך של יום הבחירות, ולכן יכולה היתה להצביע. אני רק מקווה שהיא הצביעה נכון.

סוף הסיפור: יומיים לאחר הבחירות, ביקשתי מענבל לקנות שני בקבוקי בירה בחנות של הקיבוץ (לא בגלל הניצחון בבחירות, היתה סיבה אחרת), ולא הסכימו למכור לה כי היא עדיין לא היתה בת 18. חסרו לה 10 ימים לראשון באפריל.

מזוויש TNT

שלום לכל תושבי שדה נחמיה.

לפני עשור בסיום לימודי הגדרתי שני יעדים:

1. פיתוח ענף האופניים בצפון.
2. בניית ספורטאי הישג.

הפתרון אשר חשבתי שיכול לספק מענה הוא מרכז אופניים מקצועי וכך הוקם מרכז האופניים-דינמו. פעילות המועדון כל השנים הייתה תחת המעפת של עמותת הספורט גליל עליון.

במטרה לקדם את היישוב ואת תרבות הרכיבה פתחנו קבוצות רכיבה שונות בהם השתתפו רבים מתושבי שדה נחמיה מילדים וילדות ועד בוגרים, חלקם הגדול רוכב עד היום אם במסגרת המועדון או באופן עצמאי וכולם קיבלו יסודות טובים ונכונים לענף האופניים.

בגילאים הצעירים המטרות אשר בהם הושקעו מירב המשאבים כללו נושאים כגון: ספורט, בריאות, הכרת האזור והארץ, תזונה, מכונאות, טקטיקה, טכניקה, בטיחות בדרכים, התגברות על מכשולים ועוד נושאים נוספים אשר במרוצת השנים הפכו לפילוסופיה ודרך אמיתית לכל הספורטאים.

במהלך השנים גדלו במועדון והתאמנו בו טובי הספורטאים בארץ, חלקם ילדי שדה נחמיה!!! דינמו שימש "כבית" לרוכבים בו עברו סדנאות מסוגים שונים כגון: מכונאות, תזונה, גיבוש וערכים.

חזון נוסף אשר לא הצלחתי לצערי הרב לממש בשדה נחמיה הינו בנייה של פארק אופניים אשר ישמש את ילדי היישוב וכן ילדים נוספים אשר מתאמנים במועדון, בכוחות משותפים עם הקיבוץ והמוון עזרה מגליל שלח הגדרנו שטח, הושג תקציב ובכל זאת במשך 4 שנים לא הצלחתי לקדם באופן ממשי, בימים אלו הפארק נבנה בקיבוץ כפר גלעדי ופארק נוסף מתוכנן באחד מהיישובים בהם יש בית ספר.

דינמו- בשנים האחרונות החנות נוהלה באופן מלא ע"י יובל בר זיו שהפכה למכונאית מעולה, כל הכבוד לה על ההשקעה והלמידה האין סופית גם כרוכבת וגם כמאמנת וגם כמכונאית.

שמח על ההצלחה והנשמת המטרות וכרגע עומדות לפני מטרות חדשות.....

במבט לעתיד.....

מועדון אופניים וספורט (עמותת דרך האופניים) במטרה לקדם את הספורט אנו פותחים מועדון אימונים בקיבוץ עמיר. המועדון יכול פעילות מסוגים שונים כגון:

- אימוני טריינר
- אימוני יוגה
- קבוצת כושר כללי בוגרים
- קבוצת כושר ילדים, נערים ונוער
- **קבוצת כושר הורה וילד**
- בימי חמישי יתקיים ערב טניס שולחן לצעירים ולבוגרים

דינמו-חנות האופניים תמשיך לפעול

בדומה לעבר.

שעות פעילות:

א, ד- עד השעה 16:00

ב, ה- עד השעה 18:00

ג- סגור

שישי- בתאום בלבד

לאור העובדה שאנו מקטינים את שטח החנות מרבית הסחורה נמכרת כרגע במכירים מוזלים מאוד כולל אופניים (בין 50% הנחה ל 90% הנחה).

טלפון: 0544440904

תודה לכל מי שעזר ותמך ועשה ושיפר בכל שלב ושלב מההקמה של המקום ועד המעבר למקום החדש. המועדון והחנות נמצאים בקיבוץ עמיר ליד חנות הבגדים מיד אחרי המוסך מצד שמאל.

בברכת הספורט

תומר בארי

אחרת), ולא הסכימו למכור לה כי היא עדיין לא היתה בת 18. חסרו לה 10 ימים לראשון באפריל.

אמנם אמיתי. אז נתחיל בספילר. זה אכן אמיתי. ולמה?

כי בארץ שלנו תאריכי הבחירות נקבעים לפי לוח השנה העברי ולא לפי הלוח האזרחי/לועזי.

תודה לקיבוץ שדה נחמיה

לאחר כ 60 שנה - מכבסת שדה נחמיה סגרה את שעריה... במשך השנים כיבסו הכובסות והכובסים את בגדי חברי וחברות הקיבוץ.

במכבסה עבדו הרבה חברות, לכולנו זכורה העגלה האפורה שהייתה לכביסה המלוכלכת ואת העגלה הבהירה לכביסה הנקייה.

העבודה הייתה קשה ולא תמיד כלכלית. בתמונה (הישנה) - מרגלית אדן.

עמותת ותיקי הגליל קיבלה בתרומה את אחת העגלות.

עזרה בכתבה: מגדה עסיס - ארכיון שדה נחמיה

מתן תורה - אייל שהם

חג שבועות כידוע הינו חג מתן תורה, לאחר ספירת העומר שבהם ספרנו ארבעים ותשעה ימים, מגיע יום החמישים, מעמד נשגב של מתן התורה.

בנגמרא (מסכת שבת) מובא הסיפור:

בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: "ריבונו של עולם, מה לילוד אשה בינינו?" אמר להם: "לקבל את התורה בא", אמרו המלאכים: "מחדה נגזה לך 974 דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה לבשר ודם?! מה אנוש כי תזכרנו, ובן אדם כי תיפקדנו?"

אמר הקב"ה למשה "החזר להם תשובה", אמר משה: "מתיירא אני שמה ישרופני בהבל שבפיהם", אמר לו הקב"ה: "אחוז בכיסיא כבודי והחזר להם תשובה".

אמר משה: ריבונו של עולם, תורה שאתה נותן לי מה כתוב בה? "אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", אמר למלאכים, וכי למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם?!

ועוד, מה כתוב בה? "לא יהיה לך אלוהים אחרים", וכי בין עמים אתם שרויים שעובדים עבודה זרה?

"זכור את יום השבת לקדשו", וכי מלאכה אתם עושים, שצריכים לשבות?

"לא תשא", וכי משא ומתן יש ביניכם?

"כבד את אביך ואת אמך", וכי אב ואם יש לכם?

"לא תרצח", "לא תנאף", "לא תגנוב", וכי קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם?

מיד הודו לו לקב"ה, שנאמר: "ה' אדונינו, מה אדיר שמך בכל הארץ", ואילו "תנה הודך על השמים" - לא אמרו ובכך הסכימו המלאכים לתת את התורה לארץ.

נשאלת השאלה 'וכי משה רבנו חידש למלאכים איזה דבר? הרי הם יודעים שהם לא היו במצרים ואין להם אב ואם ולא שייכות מצוות אלו אליהם כלל, אלא חז"ל מבארים שהויכוח לא היה ויכוח פשוט על שייכות התורה, אלא על מאזן הכוחות. ידעו המלאכים שכאשר התורה ניתנת בארץ כל מאזן הכוחות בעולם משתנה, יורד מהשמים לארץ.

בימי בית המקדש, היו מקדשים את החודש וקובעים את תחילתו על ידי ראית הלבנה, וכתוב במדרש, שהיו

מתכנסים המלאכים לפני הקב"ה ושואלים אימתי ראש השנה, ואמר להם ה', "לי אתם שואלים, אני אתם נשאל לבית דין של מטה!"

אם נזרז בית דין של מטה ואמרו "היום ראש השנה", ואומר הקב"ה למלאכים: "העמידו בימה, והעמידו סנגורים והעמידו מקטרגים, מפני שגזרו בית דין של מטה ואמרו היום ראש השנה.

נמצא שכל מאזן ההשפעה השתנה מיום קבלת התורה, מאותו מעמד נשגב יצר הקב"ה מצב שבו יש כוח מלמטה להשפיע כלפי מעלה, שכאשר ישראל עסוקים בתורה בעבודה ובגמילות חסדים בונים עולמות עליונים, ויתרה מכך אנו לומדים מכאן שדווקא כאן בעולם יש קיום לתורה, על ידי התמודדות עם נסיונות החיים. כל מעשה, כל מחשבה, כל דיבור, יש בכוחו להשפיע מלמטה ועד למעלה.

גמילות חסדים, כיבוד הורים ומורים, עין טובה על האחר, חיזוק הטוב, כל אלו ועוד הינם מצוות יקרות וחשובות שבזכותם נתן הקב"ה לנו את התורה ולא השאירה אצל המלאכים במרום.

פנינה קטנה, נשים תחילה:

"ומשה עלה אל האל-קים ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר, כה תאמר לבית יעקב ותניד לבני ישראל"

ומפרש רש"י: לבית יעקב 'אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה, ותניד לבני ישראל 'אלו הגברים לפרש להם דברים הקשין כנידין. ואומר רש"י לנשים צריך לדבר בעדינות וברכות ואילו הגברים יכולים לעמוד ולשמוע דברים קשים ודקדוקים.

מדרש שמות רבה: "אמר הקדוש ברוך הוא כשבראתי את העולם לא צויתי אלא לאדם הראשון ואחר כך נצטווית חוה ועברה וקלקלה את העולם, עכשיו אם איני קורא לנשים תחלה הן מבטלות את התורה, לכך נאמר כה תאמר לבית יעקב".

נמצא שהנשים היו ראשונות בקבלת התורה!

חג שמח

חידה:

אמצע שמי הוא התחלת שמי והתחלת שמי הוא אמצע שמי וחצי מסוף שמי הוא סוף שמי. אז מה שמי?

שמי**תפזורת לחג השבועות:**

בתפזורת מסתרות מילים לחג השבועות -

שבועות, ספירת העומר, קציר, חיטה, רימון, גפן, טנא, מתן תורה, מגילת רות.

מצאו אותן בתפזורת.

ה	ת	מ	ב	כ	ט	ק	י	א	ש
מ	ו	ת	ו	ה	צ	א	ח	ב	פ
ת	ר	נ	ג	י	כ	ז	ו	ס	י
נ	ת	ת	ר	ו	ד	ע	צ	ג	ח
ו	מ	ו	ב	ל	ו	ק	ח	י	ג
מ	י	ר	ש	ת	א	נ	ט	פ	ע
י	ג	ה	ז	נ	ר	ה	נ	ד	ט
ר	מ	ו	ע	ה	ת	ר	י	פ	ס

מילים מבולבלות:

לפניכם מילים ומונחים הקשורים לחג השבועות שהתבלבלו. מהן המילים?

ציקר
טיחה
מורין
נטא
תשעוב
כימירוב
ימען
זובע
בעש בתושת
הילע גללר
בתעש ממהיני
חולות תביהר

פתרונות, בסוף הגליון

פתרונות

התשובה לחידה הראשונה היא משה. שימי לב שהריבוע הצהוב היה אמור להיות מול המילה "שמי" (שם היה צריך לציין את התשובה לחידה) ומשום מה הריבוע זז למקום אחר במסמך.

מילים מבולבלות - התשובות:

1. ציחר = חציר.
2. טיחה = חיטה
3. מורין = רימון
4. גטא = טנא
5. תשועוב = שבועות
6. כירימוב = ביכורים
7. ימען = נעמי
8. זובע = בועז
9. בעש בתושית = שבע שבתות
10. הילע גללר = עליה לרגל
11. בתעש ממייהני = שבעת המינים
12. חולות תביהר = לוחות הברית

לסיון מזרחי ולצוות התרבות

התרבות שלנו היא מראה שלנו האנשים.. וזו אחלה מראה!!!

אני לא יודעת אם אתם זוכרים, אבל אני עדיין זוכרת את הפחדים והחששות מגודל הקהילה והשונות בה. אז כיצד זה יתכן כי היום יש פה תחושה כזו.. בשדה.. שאנחנו ביחד.. ששמח.. שכיף.. שבחרנו נכון-להיות כאן..?

אני מניחה שזה שילוב של מרכיבים רבים.. אנושיים, גאוגרפיים, ועוד. אבל

כקבוצניקית מובהקת ברור לי שתרבות=קהילה=חינוך=קהילה=אווירה!!!

המפגשים הקהילתיים האחרונים שמייצרת לנו ועדת תרבות מפיצים ניחוח נעים ומגבש בשבילים. נדמה כי נשכחו מעט הפחדים מגודל הקהילה והשונות בה,

ונדמה כי נשזרה פה תחושה של שיתוף, עשייה ושמחה משותפת מתוך ההטרונגניות האדירה. אני מודה מכל הלב לכל מי שהקהילה שלנו יקרה לו ובפרט למי שעושה בעבור זה מעשה קטן או גדול. החיים הם מראות..

התרבות שלנו היא מראה שלנו האנשים.. וזו אחלה מראה!!!

תודה ליטל תמיר (בשם כל תושבי שדה נחמיה)

עוגת גבינה אפויה

החומרים הדרושים לתבנית 26 סמ'

לתחתית (לא חובה)

170 גרם ביסקוויטים "פתי בר"
טחונים דק במעבד מזון
גרם (1/4 כוס) סוכר 50
100 גרם חמאה מומסת

לגבינה

3 מיכלים (750 גרם) גבינה לבנה 9%
180 גרם (1/3 + 0.5 כוס) סוכר
1 כפית תמצית וניל
6 ביצים מס' 2

לציפוי

2 גביעים (400 מ"ל) שמנת חמוצה
2 כפות סוכר
2 שקיות (20 גרם) סוכר וניל או כפית תמצית וניל

התחתית

מערבבים את הביסקוויטים הטחונים עם הסוכר והחמאה. משמנים את התבנית ומהדקים את הפירורים היטב לתחתית. מאחסנים במקפיא לפחות 20 דקות, ואפשר יותר

הגבינה

שמים את הגבינה, הסוכר ותמצית הווניל בקערה ומערבלים במיקסר יד. מוסיפים את הביצים זו אחר זו ומערבלים לבלילה אחידה (אפשר גם במג'מיקס).

האפייה

מחממים את התנור לחום בינוני-נמוך יוצקים את בלילת הגבינה על התחתית, מכניסים 150 מעלות לתנור ואופים 40-45 דקות, עד שהעוגה מתייצבת אבל עדיין רכה במרכזה, תופחת מעט בשוליים (מומלץ לסובב את התבנית בתנור אחרי חצי שעת אפייה). מוציאים מהתנור ומצננים 15 דקות.

הציפוי

מערבבים בקערית את השמנת החמוצה, הסוכר וסוכר הווניל. מצפים את העוגה בעדינות, בעזרת כף, מהשוליים כלפי המרכז. מכיוון שהעוגה רכה מאוד, צריך למרוח את השמנת בעדינות, כדי שלא תשקע במרכז העוגה. מחזירים את התבנית לתנור ואופים עוד 8 דקות. מוציאים מהתנור, מצננים ומאחסנים במקרר לפחות 4 שעות לפני ההגשה. העוגה נשמרת במקרר עד שלושה ימים.

יוצרים "נחשים" על תבנית עם נייר אפייה מתפיחים מעט חורצים עם סכין חדה, חריצים אלכסוניים מכניסים לתנור שחומם מראש ל 230 מעלות למשך 20 דקות אפשר: להשפיר מעט מים על הבצק. הופך את הקרום לקשה ופריך יותר.

בגט מהיר

1 קילו קמח
650 מ"ל מים
17 גרם שמרים
1 כפית מלח
חצי כפית סוכר

ללוש הכל ביחד

מתפיחים את הבצק עד שנפחו מוכפל

פשטידת קישואים חומרים:

6 קישואים בינוניים – חתוכים לקוביות
קטנות
2 בצלים גדולים – חתוכים קטן
ארבע כפות שמן זית למחבת
צרוח בזיליקום קצוץ או 2 כפות פסטו

שתי כפות קמח תופח
שתי כפות שמן זית לפשטידה
2 ביצים
מלח, פלפל

ההכנה:

במחבת גדולה, על אש בינונית מאדים את הבצל בשמן זית כדקה. מוסיפים את הקישואים ומעט מלח, מערבבים עוד כדקה. מנמיכים את האש ומכסים. משאירים על אש קטנה מכוסה כרבע שעה. מידי פעם מערבבים.

מורידים מהאש
מוסיפים את הבזיליקום או הפסטו
ממחים שהבלילה תתקרר (אפשר להעביר לכלי אחר)
מוסיפים את הקמח, שמן זית, ביצים, מלח ופלפל לפי הטעם
מערבבים היטב.

יוצקים לתבנית משומנת או עם נייר אפייה (עדיף)
מכניסים לתנור שחומם מראש ל 170 מעלות. לכ 40 דקות.

הזמן מאד גמיש (יכול לרדת אפילו ל 20 דקות), תלוי בעובי הפשטידה וכמות הנוזלים שבה.
לכן מומלץ אחרי 20 דקות לנעוץ קיסם ולבדוק. אם יוצא יבש – הפשטידה מוכנה.

בתיאבון.

*לחץ בשלפוחית, תעוקה בחזה,
עיקצוצים באגודל, דליפה בעין...*

חששיתים! אבחן הרופא. חד משמעית.

"עלי-גדה" עלון הקהילה הוא הפציינט.

בקושי נולד וכבר הוא שקוע בהרהורי פרישה מוקדמת...

יש הסבורים, כך אנו מקווים ומאמינים, כי חבל לוותר על שופר תקשורתי בקהילה צומחת.

קול קורא - מי שתאות / יאות להרים את כפפת עורכת / עורך העלון יבוא על התודה והברכה.

מערכת העלון:

עורכת - אביבית בונצל

חברים - אלונה ביטון, יוסי סגול

ע. גרפית - גדעון שלח

24.5.15 ראשון

בשעה 18:00

טקס הביכורים

וריקודי עם

בגן רפי

* מוזמנים להביא מחצלת

לישיבה על הדשא

23.5.15 שבת

בשעה 21:30

ערב גביעות ויין

הזפעה של

גדעון כפן

ילד השדה

במדשאת

הצרף הירוק.

23.5.15 שבת

בשעה 11:00

טיול משפחות

עם מיכאל בן דרור

ל"ארץ הדובדבן"

פרטים ישלחו במייל

הרשמה אצל מיכאל

052-3222342